

Сучасність поступово відновлює інтерес до цієї теми, адже вивчення німецьких колоній дозволяє реконструювати локальні історії, які є невід'ємною частиною набагато ширшого національного контексту. Саме через дослідження архівних документів, матеріальної культури, топоніміки та усної народної творчості стають можливими відновлення й репрезентація повсякденного життя колоністів, їхніх господарських практик і взаємин з місцевим населенням. Такі дослідження допомагають не лише заповнити прогалини в історичному знанні, а й сприяють комплексному баченню історії.

Не менш важливим аспектом цієї теми постає її потенціал для розвитку регіональної ідентичності. Історія німецьких колоній може розглядатися як складова історії конкретних територій — міст, сіл і цілих регіонів Лівобережної України. У багатьох випадках колонії залишали по собі помітний слід у культурному та економічному житті населених пунктів: планування, архітектура, промисловість. Також дослідження німецьких поселень України може позитивно вплинути на більш активний міждержавний та міжкультурний діалог. Таким чином, вивчення цієї теми виходить за рамки суто академічного дослідження та набуває ширшого гуманітарного значення.

Отже, генезис й історія становлення німецьких колоній на території Лівобережної України є важливим об'єктом історичного дослідження не лише з точки зору реконструкції колонізаційних процесів, а й у контексті формування історичної пам'яті та національної самосвідомості. Аналіз цієї теми дозволяє глибше усвідомити багатокультурний характер українського історичного простору, а також сприяє розвитку більш комплексного та відкритого підходу до вивчення минулого. Саме тому подальші дослідження німецьких колоній мають важливе значення для сучасної української історіографії та формування зрілого погляду суспільства на історію.

Д. Лобода

**АКТУАЛІЗАЦІЯ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ
ЧЕРЕЗ СУЧАСНІ МУЗЕЙНІ ПРАКТИКИ: ПРОЄКТ ГІБРИДНОЇ ВИСТАВКИ
«МІФИ І СИМВОЛИ ВЕЛИКИХ УКРАЇНСЬКИХ МІСТ»**

D. Loboda

**ACTUALIZATION OF CULTURAL HERITAGE
THROUGH CONTEMPORARY MUSEUM PRACTICES: THE PROJECT
OF A HYBRID EXHIBITION "MYTHS AND SYMBOLS OF MAJOR UKRAINIAN CITIES"**

У сучасному музейному просторі актуалізується проблема переосмислення традиційних підходів до експонування культурної спадщини, зокрема урбаністичних образів міст як складних символічних систем. Українські міста — Київ, Львів, Харків та Одеса — формуються не лише як географічні чи історичні одиниці, а як багаточарові культурні тексти, насичені міфами, символами та колективними уявленнями. Водночас у музейній практиці ці образи часто репрезентуються фрагментарно, без цілісної концепції їхнього символічного прочитання.

У зв'язку з цим постає необхідність створення інноваційних експозиційних рішень, які дозволили б інтегрувати історичний, культурний та міфологічний виміри міста в єдиному художньо-просторовому середовищі. Особливої актуальності набуває використання цифрових технологій як засобу розширення експозиційного нарративу та залучення глядача до інтерактивного досвіду.

Метою даного дослідження є розробка концепції музейної виставки «Міфи і символи великих українських міст», що передбачає створення змішаного (гібридного) експозиційного простору на базі Мистецького арсеналу. Проект орієнтований на поєднання традиційних музейних форм (фотографії, макети, архітектурні та історичні матеріали) із цифровими інсталяціями (3D-візуалізаціями, світловими, звуковими, мультимедійними ефектами), що дозволяє створити багатовимірний образ міста.

Генеральна ідея виставки полягає в репрезентації міста як символічного простору, де реальна історія переплітається з міфами та культурними архетипами. Експозиція вибудовується за принципом експозиційної легенди, де кожне місто постає як окремий нарративний блок: Київ — як сакральний центр і «місто-засновник», Львів — як простір культурної пам'яті та європейських впливів, Харків — як символ модернізації та інтелектуального розвитку, Одеса — як міфологізований космополітичний порт.

Наукова новизна проекту полягає у використанні експериментального методу експонування, що передбачає залучення інтерактивних технологій, імерсивного середовища та синестетичних ефектів (поєднання візуальних, звукових і навіть ольфакторних елементів). Такий підхід виходить за межі традиційної музейної методики й сприяє формуванню емоційно-чуттєвого досвіду взаємодії з експозицією.

Методологічну основу дослідження становлять міждисциплінарні підходи, зокрема елементи культурологічного, семіотичного та урбаністичного аналізу, а також принципи музейного дизайну та експозиційного моделювання. Важливу роль відіграє концепція «міста як тексту», що дозволяє інтерпретувати архітектуру, історичні події та міфи як знакові системи.

У процесі розробки проекту визначено ключові дизайнерські завдання:

- створення цілісного просторового сценарію виставки;
- інтеграція цифрових технологій у фізичне експозиційне середовище;
- розробка візуальної мови для кожного міста;
- організація світлового, звукового та просторового рішення;
- забезпечення інтерактивності та залучення відвідувача як співучасника експозиції.

Таким чином, запропонований проект спрямований на актуалізацію культурної спадщини українських міст через сучасні музейні практики та створення нових форм комунікації між музеєм і аудиторією.

В. Кащєєва

КОМУНІКАЦІЙНИЙ ДОСВІД МУЗЕІВ З ПРЕЗЕНТАЦІЇ ТКАЦТВА

V. Kashcheieva

COMMUNICATION EXPERIENCE OF MUSEUMS IN THE PRESENTATION OF WEAVING

Ткацтво — одне із ремесл, яке є багатим джерелом для вивчення людської культури. Ткацькі вироби і всі речові пам'ятки, пов'язані з цим ремеслом, вразливі до зовнішніх факторів і недовговічні, тому потребують спеціальних умов збереження. Експонати містять інформацію про техніку та історію, і для музеїв дуже важливо не лише зберігати і досліджувати її, а й правильно представляти публіці, для передачі давніх форм ремесла. Тому необхідно проводити з відвідувачами певні комунікаційні